

Sygn. akt III AUa 930/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Małgorzata Rokicka-Radoniewicz (spr.)
Sędziowie:	sędzia Małgorzata Pasek sędzia (del.) Lucyna Stąsik-Żmudziak
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2019 r. w Lublinie

sprawy P. K.

z udziałem zainteresowanej S. K. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do renty rodzinnej

na skutek apelacji P. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 17 września 2018 r. sygn. akt VI U 575/16

oddala apelację.

Lucyna Stąsik-Żmudziak Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Małgorzata Pasek

III AUa 930/18

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z dnia 15 kwietnia 2016 roku odmówił P. K. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu(...) ojcu S. K. (2), ponieważ komisja lekarska ustaliła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy od 31 marca 2010 roku, ale niezdolność nie powstała przed 27 października 1994 roku (przed 16 rokiem życia.

Od tej decyzji odwołanie do Sadu Okręgowego w Radomiu wniósł P. K. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do renty po zmarłym ojcu. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że w wieku 16 lat zachorował na schizofrenię

paranoidalną. Jednym z objawów choroby była próba samobójcza dokonana w styczniu 1995 roku. W dacie śmierci ojca był całkowicie niezdolny do pracy.

Kolejną decyzją z dnia 21 kwietnia 2016 roku organ rentowy odmówił P. K. wypłaty niezrealizowanego przez zmarłego świadczenia, ponieważ zgodnie z treścią art. 136 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uprawnioną do wypłaty jest wdowa, której świadczenie zostało wypłacone.

Od tej decyzji wnioskodawca również wniósł odwołanie, domagając się wypłaty części niezrealizowanego świadczenia – potrącenia alimentów dokonywanych na jego rzecz przez komornika.

Postanowieniami z dnia 16 września 2016 roku Sąd Okręgowy w Radomiu połączył sprawy VI U 575/16 i VI U 576/16 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia i wyrokiem z dnia 17 września 2018 roku oddalił oba odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, że S. K. (2) od dnia 8 maja 2008 roku uprawniony był do emerytury. Z emerytury dokonywane były potrącenia na rzecz Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kozienicach A. S. (Kmp 18/13) w kwocie 110,16 zł tytułem alimentów na rzecz jego syna P. K. oraz na rzecz (...) Publicznego Zespołu Zakładów Opieki Zdrowotnej w K. w kwocie 1.025,52 zł z tytułu odpłatności za pobyt w tym zakładzie.

S. K. (2) zmarł w dniu (...) i organ rentowy zawiadomił w/w instytucje o zgonie świadczeniobiorcy i potrącanie z emerytury należności za miesiąc styczeń 2016 roku zostały zwrócone do ZUS – w dniu 25 stycznia 2016 roku przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kozienicach A. S. oraz w dniu 28 stycznia 2016 roku przez (...) Publiczny Zespół Zakładów Opieki Zdrowotnej w K..

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2016 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kozienicach A. S. na podstawie art. 824 § 4 pkt 2 k.p.c. wszczęte przeciwko dłużnikowi S. K. (2) postępowanie egzekucyjne umorzył.

W dniu 15 stycznia 2016 roku S. K. (1) złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o rentę rodzinną po zmarłym mężu S. K. (2) i decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 roku organ rentowy przyznał jej rentę rodzinną od (...), tj. od dnia śmierci męża.

P. K. - syn zmarłego, urodzony dnia (...). W dniu 19 czerwca 1996 roku ukończył Szkołę (...) do Pracy Zawodowej w J., a 30 listopada 2002 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące dla (...) w D.. Orzeczeniem z dnia 29 listopada 2011 roku (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w R. zaliczył go do znacznego stopnia niepełnosprawności od 1995 roku na stałe. Wnioskodawca od 1 listopada 2011 roku jest uprawniony do renty socjalnej okresowej.

W dniu 29 stycznia 2016 roku złożył wniosek o rentę rodzinną po zmarłym ojcu S. K. (2). Komisja Lekarska stwierdziła, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy do 31 marca 2020 roku i nie można precyzyjnie ustalić daty powstania całkowitej niezdolności do pracy, ale nie powstała przed 27 października 1994 roku. Organ rentowy odmówił przyznania prawa do świadczenia z uwagi na niespełnienie przesłanki powstania całkowitej niezdolności do pracy przed 16 rokiem życia.

Punktem wyjścia dla ustalenia prawa do jakiegokolwiek renty rodzinnej jest w każdym przypadku spełnienie przesłanek, występujących po stronie osoby, po której renta rodzinna miałaby przysługiwać, albowiem prawo do renty rodzinnej jest zawsze prawem pochodnym od prawa osoby zmarłej, zależnym od spełniania przez tę osobę warunków do nabycia uprawnienia do świadczenia z zabezpieczenia społecznego. Zasadę to statuuje art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270).

W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, że zmarły ubezpieczony w chwili śmierci miał ustalone prawo do emerytury, a zatem spełniał ustawowe przesłanki, występujące po jego stronie, uprawniające osoby bliskie do ubiegania się o rentę rodzinną po jego śmierci.

Przesłanki, od spełnienia których uzależnione jest przyznanie renty rodzinnej dzieciom zmarłego określa z kolei, treść art. 68 ust. 1 ustawy. Zgodnie z jego dyspozycją dzieci własne, dzieci drugiego małżonka i dzieci przysposobione mają prawo do renty rodzinnej:

- 1) do ukończenia 16 lat;
- 2) do ukończenia nauki w szkole, jeżeli przekroczyły 16 lat życia, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia, albo
- 3) bez względu na wiek, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresie, o którym mowa w pkt 1 lub 2.

W sprawie, której przedmiotem jest prawo do świadczenia z ubezpieczenia społecznego z tytułu niezdolności do pracy, warunkująca powstanie tego prawa i będąca elementem ustaleń faktycznych ocena stopnia i rodzaju niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń osoby zainteresowanej.

Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczność ustalenia czy wnioskodawca stał się całkowicie niezdolny do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolny do pracy do ukończenia 16 lat, albo do ukończenia 25 lat życia i ukończenia nauki w szkole.

Z opinii biegłego psychiatry M. P. z dnia 12 maja 2017 roku wydanej po zapoznaniu się z aktami sprawy i zawartą w nich dokumentacją medyczną wynika, że trudno w sposób jednoznaczny ustalić datę powstania choroby psychicznej. Badany w styczniu 1995 roku podjął prawdopodobnie próbę samobójczą przez zatrucie lekami. Na podstawie dokumentacji medycznej biegły ustalił, że doszło do zatrucia lekami. Nie stwierdzono w epikryzie karty informacyjnej, że była to próba samobójcza. W wykonanym badaniu psychologicznym nie stwierdzono objawów choroby psychicznej, a jedynie niedojrzałą osobowość oraz zaburzenia emocjonalne z cechami psychopatycznymi. Od 27 listopada 2006 roku wnioskodawca pozostawał pod opieką Poradni (...). Wtedy również rozpoznawano u niego zaburzenia osobowości. Był także hospitalizowany psychiatrycznie w szpitalu w R.. Do 2009 roku nie stwierdzono u niego choroby psychicznej. Po raz pierwszy stwierdzono u opiniowanego schizofrenię paranoidalną podczas hospitalizacji w 2009 roku. W ocenie biegłego nawet przy założeniu, że choroba psychiczna pozostawała nierozpoznana od próby samobójczej w 1995 roku nie ma podstaw do stwierdzenia, że powstała u opiniowanego przed 16 rokiem życia. Biegły wskazał, że objawy psychopatologiczne w okresie adolescencji i wczesnej dorosłości mogły być wyzwolone przez odurzenie się marihuaną. Zdaniem biegłego najbardziej prawdopodobna data wystąpienia pierwszych objawów schizofrenii to 2009 rok. Ponieważ powodem całkowitej niezdolności do pracy badanego jest schizofrenia paranoidalna nie ma podstaw do stwierdzenia, że całkowita niezdolność do pracy powstała u niego przed ukończeniem 16 roku życia.

W związku z zastrzeżeniami P. K. Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniających biegłego, który wskazał, że w świetle zgromadzonej dokumentacji medycznej nie ma podstaw do rozpoznania choroby psychicznej pod postacią schizofrenii paranoidalnej przed 2009 rokiem. Wówczas stwierdzono u niego po raz pierwszy tę chorobę. Biegły dodał, że teoretycznie jest możliwe że schizofrenia nie została prawidłowo rozpoznana przed tym okresem. Jednak badany od 2006 roku pozostawał pod opieką Poradni (...), był więc badany przez specjalistę psychiatrę. W 2006 roku stwierdzono wobec niego jedynie osobowość nieprawidłową. Dlatego w świetle dostępnej dokumentacji medycznej nie ma podstaw do stwierdzenia, że opiniowany stał się całkowicie niezdolny do pracy do ukończenia 16 roku życia, albo do ukończenia 25 lat życia i ukończenia nauki w szkole. W ocenie biegłego nie budzi wątpliwości zdolność wnioskodawcy do samodzielnej egzystencji. Skoro wykonywał samodzielnie czynności złożone (a taką czynnością jest zwiedzanie W. w ramach wolnego wyjścia) to z pewnością jest zdolny do zadbania o higienę, samodzielnego przyjmowania posiłków, samodzielnego ubierania się. Biegły dodał także, że orzeczenie

o niepełnosprawności nie ma bezpośredniego związku z orzeczeniem o niezdolności do pracy. U badanego stwierdzono zaburzenia psychiczne już w 1995 roku, ale nie była to choroba psychiczna powodująca całkowitą niezdolność do pracy taką chorobą jest schizofrenia, a tą rozpoznano dopiero w 2009 roku.

Do opinii uzupełniających zostały ponownie zgłoszone zastrzeżenia i Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego lekarza psychiatry w celu ustalenia, czy wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy oraz kiedy powstała całkowita niezdolność do pracy.

W opinii wydanej po zapoznaniu się z aktami sprawy, zawartą w nich dokumentacją medyczną oraz po przeprowadzeniu badania sądowo-psychiatrycznego biegła psychiatra H. Ł. rozpoznała u wnioskodawcy przewlekłą chorobę psychiczną pod postacią schizofrenii paranoidalnej i stwierdziła, że opiniowany jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu schizofrenii paranoidalnej od 2009 roku. Biegła wskazała, że nie ma podstaw do stwierdzenia, aby całkowita niezdolność do pracy opiniowanego powstała przed 1994 bądź 2003 rokiem. P. K. był w okresie od października 2005 roku do sierpnia 2009 roku dziewięciokrotnie hospitalizowany psychiatrycznie, a od listopada 2006 roku pozostawał pod opieką poradni zdrowia psychicznego. Żaden z leczących go w tym okresie do sierpnia 2009 roku lekarzy specjalistów nie rozpoznał u niego choroby psychicznej. Zdaniem biegłej w świetle dowodów z dostępnej dokumentacji medycznej nie można przyjąć, że opiniowany stał się całkowicie niezdolny do pracy przed ukończeniem 16 roku życia, bądź przed ukończeniem 25 roku życia w takcie nauki w szkole. Całkowita niezdolność opiniowanego do pracy powstała od września 2009 roku i ma charakter okresowy do 31 marca 2020 roku. Biegła nie stwierdziła u odwołującego niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy, wbrew stanowisku wnioskodawcy, podzielił opinie (główne i uzupełniające) sporządzone przez biegłych sądowych z zakresu psychiatrii, uznając je za miarodajny dowód w sprawie. W ocenie Sądu, opinie te są wyczerpujące, wiarygodne i odpowiadają na tezę dowodową. Tym samym pozwalają na wydanie orzeczenia w sprawie. Opinie wydane zostały przez dwóch niezależnych biegłych

o specjalności odpowiadającej schorzeniu badanego w oparciu o analizę pełnej dokumentacji lekarskiej oraz przeprowadzone przez biegłą H. Ł. badanie wnioskodawcy. Istotnym jest, że rozpoznane przez biegłych schorzenie jest tożsame. Biegli rozpoznali u wnioskodawcy przewlekłą chorobę psychiczną pod postacią schizofrenii paranoidalnej. W oparciu o dostępną dokumentację medyczną zarówno biegły M. P., jak i biegła H. Ł. stwierdzili brak podstaw do przyjęcia, aby całkowita niezdolność do pracy opiniowanego powstała przed 1994 rokiem (to jest przed ukończeniem przez niego 16 roku życia) bądź 2003 rokiem (to jest zakończeniem nauki). Jak wynika z obszernej dokumentacji medycznej P. K. w okresie od października 2005 roku do sierpnia 2009 roku był dziewięciokrotnie hospitalizowany psychiatrycznie, a od listopada 2006 roku pozostawał pod opieką poradni (...) i w trakcie tego leczenia żaden z lekarzy nie rozpoznał choroby psychicznej.

W związku z tym, przez nawiązanie do przedstawionej wykładni art. 68 ust. 1 ustawy, należy wskazać, że określono w tym przepisie trzy grupy dzieci i trzy sytuacje, w których powstaje ich uprawnienie do renty rodzinnej. Przede wszystkim są to dzieci, które w chwili osierocenia nie ukończyły 16 roku życia (art. 68 ust. 1 pkt 1 ustawy), dzieci osieroczone po ukończeniu tego wieku, które nabywają prawo do renty po rodzicu do ukończenia nauki w szkole, nie dłużej jednak niż do osiągnięcia 25 lat życia (art. 68 ust. 1 pkt 2 ustawy), oraz osoby osieroczone jako dorosłe, które nabywają prawo do renty rodzinnej, które stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy w okresach, o których mowa w pkt 1 lub 2 (art. 68 ust. 1 pkt 3 ustawy).

Jak zostało ustalone w niniejszej sprawie wnioskodawca nie spełnił żadnej z przesłanek przepisu art. 68 ustawy.

Odnosząc się do odwołania wnioskodawcy od decyzji z dnia 21 kwietnia 2016 roku o odmowie wypłaty nierealizowanego świadczenia, Sąd orzekł, że w myśl art. 136 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie śmierci osoby, która zgłosiła wniosek o świadczenia określone ustawą, świadczenia należne jej do dnia śmierci wypłaca się małżonkowi, dzieciom, z którymi prowadziła wspólne gospodarstwo domowe, a w razie ich braku - małżonkowi i dzieciom, z którymi osoba ta nie prowadziła wspólnego gospodarstwa domowego, a w razie ich braku - innym

członkom rodziny uprawnionym do renty rodzinnej lub na których utrzymaniu pozostawała ta osoba. Świadczenie to zostało wypłacone wdowie, spełniającej wymienione warunki.

Od tego wyroku apelację wniósł wnioskodawca P. K. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał naruszenie przepisów postępowania cywilnego:

1. naruszenie art.286 kpc w związku z art.232 kpc zdanie drugie oraz 227 kpc poprzez bezkrytyczne oparcie za skarżonego rozstrzygnięcia o dowód z opinii biegłych, w sytuacji gdy opinie te są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym, orzeczeniem komisji lekarskich ZUS i orzeczeniami o stopniu niepełnosprawności,
2. art.233 § 1 kpc poprzez pominięcie przez sąd treści dowodów, z których wynika, że wnioskodawca stał się całkowicie niezdolny do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu powstałym przed ukończeniem 16 roku życia,
3. w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym uznaniu, że wnioskodawca nie był całkowicie niezdolny do pracy w okresie do ukończenia nauki w szkole i w związku z tym nie spełniał warunków do renty rodzinnej wskazanych w art.68 ust.1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnosił o zmianę wyroku i przyznanie prawa do renty rodzinnej ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychiatry w uwzględnieniu orzeczenia komisji lekarskich i orzeczeń lekarza orzecznika na okoliczność ustalenia okresu powstania całkowitej niezdolności do pracy w uwzględnieniu każdej możliwej przyczyny niezdolności bez zawężania do schizofrenii.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, a podnoszone w niej zarzuty świadczą o nieznamości przepisów prawa materialnego regulujących zasady przyznawania prawa do renty rodzinnej na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 roku, poz.1270) i różnicy w przesłankach do uzyskania prawa do renty rodzinnej i renty socjalnej.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy, nie przekraczając w swoich wnioskach i ustaleniach granic swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikających z przepisu art. 233 k.p.c., prawidłowo zinterpretował i zastosował odpowiednie przepisy prawa. Sąd Apelacyjny podziela argumenty zawarte w uzasadnieniu Sądu Okręgowego i przyjmuje je za własne.

Zgodnie z powołanym przez Sąd Okręgowy przepisem art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do renty rodzinnej mają dzieci zmarłego emeryta lub rencisty, jeżeli stały się całkowicie niezdolne do pracy oraz do samodzielnej egzystencji lub całkowicie niezdolne do pracy przed ukończeniem 16 roku życia, a w razie kontynuowania nauki po ukończeniu 16 roku życia – przed ukończeniem 25 roku życia. Bezsporne było, że wnioskodawca po ukończeniu 16 roku życia do 30 listopada 2002 roku kontynuował naukę w szkole ponadpodstawowej, a zatem w jego przypadku koniecznym warunkiem do nabycia prawa do renty rodzinnej po ojcu było ustalenie, czy stwierdzona u niego całkowita niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem nauki w szkole, czyli przed dniem 30 listopada 2002 roku.

Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe mające na celu wyjaśnienie powyższej okoliczności dopuszczając z urzędu dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy psychiatrów, którzy jednoznacznie stwierdzili, że wnioskodawca, który jest całkowicie niezdolny do pracy z powodu związek w upośledzenia funkcji organizmu powstałym w okresie nauki w szkole (i tym samym spełnia przesłanki do nabycia prawa do renty socjalnej), jednakże stwierdzone upośledzenie funkcji poznawczych i inne schorzenia stwierdzone w dokumentacji medycznej nie może być utożsamiane z całkowitą niezdolnością do pracy. Biegli stanowczo i zgodnie orzekli, że całkowita niezdolność do pracy

wynika wyłącznie z choroby psychicznej – schizofrenii i dopiero chwili ujawnienia się pełnych objawów chorobowych stan zdrowia uzasadniał uznanie za całkowicie niezdolnego do pracy.

Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw, by kwestionować rzetelność i prawidłowość opinii biegłych, gdyż Sąd I instancji przeprowadził dowód z opinii odpowiednich specjalistów do oceny stwierdzanego u wnioskodawcy, a biegli wydali opinię zarówno w oparciu o badanie przedmiotowe, jak i na podstawie znajdującej się w aktach dokumentacji medycznej. Należy przy tym zwrócić uwagę, że ustalenie wcześniejszej daty powstania niezdolności do pracy jest możliwe wyłącznie na podstawie dokumentacji lekarskiej potwierdzającej stan zdrowia wnioskodawcy sprzed 2002 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wydane w toku postępowania pierwszoinstancyjnego opinie biegłych odpowiadają wymogom stawianym przez art. 285 § 1 k.p.c., zawierają dokładną analizę dokumentacji medycznej a wnioski zostały uzasadnione w sposób przystępny i są zrozumiałe dla osób niedysponujących wiedzą medyczną, oraz sformułowane jasno i czytelnie.

Wobec powyższego, podzielając stanowisko Sądu I instancji - wbrew sformułowanym przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzutom - w sprawie brak było podstaw i konieczności przeprowadzania kolejnych dowodów z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia wnioskodawcy, który przed sadem orzekającym po przeprowadzeniu wszystkich dowodów nie zgłaszał innych wniosków dowodowych.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do dalszego uzupełniania postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z kolejnej opinii biegłych na okoliczności, które zostały już ustalone w oparciu o zgodne w swych wnioskach opiniach biegłych dotychczas opiniujących w sprawie.

Pełnomocnik wnioskodawczyni, kwestionując wnioski opinii biegłych nieprzerwanie i wytrwale powołuj się na orzeczenie lekarza orzecznika i komisji lekarskich wydane dla potrzeb postępowania o rentę socjalną a które stwierdzały u wnioskodawcy całkowitą niezdolność do pracy z powodu upośledzenia funkcji organizmu powstałym przed ukończeniem nauki w szkole, oraz na orzeczenia zespołów do spraw ustalania stopnia niepełnosprawności zaliczające wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Odnosząc się do relacji między orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, a wymaganiami art. 68 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych posiadania orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy, należy wskazać, że niepełnosprawność nie jest tożsama z całkowitą niezdolnością do pracy. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku zamieszczonym w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych niepełnosprawność oznacza trwałą lub okresową niezdolność do wypełniania ról społecznych z powodu stałego lub długotrwałego naruszenia sprawności organizmu, w szczególności powodującą niezdolność do pracy. Niepełnosprawność oznacza zatem inną sytuację socjalną określonej osoby. W związku z niepełnosprawnością przysługują też inne świadczenia. Najogólniej rzecz ujmując mają one na celu umożliwienie dalszej pracy osobie niepełnosprawnej w warunkach chronionych. Stąd też w przypadku orzekania o niepełnosprawności obok oceny stanu zdolności do pracy uwzględnia się zdolność osoby do pełnienia ról społecznych, co nie odgrywa roli przy orzekaniu o niezdolności do pracy na gruncie ustawy emerytalnej. Wzajemne relacje pomiędzy tymi orzeczeniami najlepiej ilustruje przepis art. 5 pkt 1 ustawy o rencie socjalnej stanowiący, że orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy ustalonej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej i niezdolności do samodzielnej egzystencji, ustalonej na podstawie art. 13 ust. 5 tej ustawy, jest traktowane na równi z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności, orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy, ustalone na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej jest traktowane na równi z orzeczeniem o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności (pkt 2), a orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy - na równi z orzeczeniem o lekkim stopniu niepełnosprawności (pkt 3). Obowiązujące przepisy nie przewidują natomiast analogicznej relacji w odwrotną stronę, tzn. że orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności ma być traktowane na równi z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS o całkowitej niezdolności do pracy, ustalonej na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy emerytalnej, podobnie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Wiąże się to z różnymi w pewnym stopniu przesłankami

orzeczenia o całkowitej niezdolności do pracy w rozumieniu przepisów rentowych i orzeczenia o niepełnosprawności w rozumieniu ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, trybem orzekania w tych sprawach oraz różnicami w zakresie celów, którym orzeczenia te mają służyć.

Należy zwrócić uwagę, że wnioskodawca, który zgłosił wniosek o rentę rodzinną, musi spełniać warunki wymienione w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w tym warunek wymieniony w art.68 ust.1 czyli powstanie całkowitej niezdolności do pracy przed dniem ukończenia 16 roku życia lub przed ukończeniem nauki w szkole. Te okoliczności zostały ustalone w oparciu o dokładną dokumentację lekarską z tego okresu nie potwierdzającą istnienia schorzenia powodującego już wówczas całkowitą niezdolność do pracy w rozumieniu art.12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne i prawne dokonane przez Sąd Okręgowy. Sąd Okręgowy przeprowadził szczegółowe i wnikliwe postępowanie dowodowe oraz ocenił cały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokładnie wypowiedział się co do wszystkich dowodów, jak również wyjaśnił przystępnie podstawę prawną rozstrzygnięcia z przytoczeniem przepisów ustawy.

Z tych względów i na mocy art. 385 KPC Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.